

[Krag.]

den højtærede Minister vil gøre klogt og ret i at erkende Rigtigheden af. Thi er vi først enige i saa Henseende, bliver vi ogsaa nok enige om, hvilke Foranstaltninger der skal foretages, saaledes at den almindelige Rente-reduktion kan finde Sted under Former, som gør det muligt, hvor Omstændighederne særlig taler derfor, at støtte den enkelte, der er særlig nødstedt.

Christmas Møller: Hvis der foreligger Ønsker om, at man hurtigt gennemfører det foreliggende Lovforslag, saa vil vi, saaledes som jeg allerede har sagt det, ikke modsætte os det. De begærede Oplysninger vil meget nemt kunne blive tilstillet enten Finansudvalget eller det Udvalg, som er nedsat angaaende Statens Udlaan, et Udvalg, hvori dette Spørgsmaal meget naturligt kan behandles.

Jeg har i øvrigt kun begæret Ordet for at sige, at jeg synes, det Angreb, som det ærede Medlem Hr. Krag her rettede mod Banker og Sparekasser for deres Administration af Loven af 1. Maj 1933, er uberegtiget. Jeg kan i det store og hele hen-vise til de Bemærkninger, jeg fremsatte, første Gang jeg havde Ordet; der er jo ikke gjort væsentlige Indvendinger mod disse Bemærkninger. Det er efter min Mening fuldkommen klart, at et overvældende Flertal i Landstinget, et Flertal, der nærer Anskuelse, som ogsaa deles af et overvældende Flertal i dette høje Ting, har sagt, at den „forholdsmæssige“ Nedsættelse af Udlaansrenten skal finde Sted „i Forhold“ til Indlaansrenten, og dermed mener man naturligvis, at Nedsættelsen af Indlaansrenten angiver, i hvilket Omfang Udlaansrenten skal sættes ned. Men naar man derefter tilføjer, at man vil anse det for ønskeligt, om de, der trænger hardest, opnaar den største Nedsættelse, naar Venstre, de Radikale og Socialdemokratiet sammen med Regeringen har udtalt dette i Betænkningen, maa jeg have Lov til at sige, at jeg synes ikke, at man med nogen Berettigelse kan rette noget Angreb mod Pengeinstitutionerne eller mod Handelsministeren, som udtaler sig i Overensstemmelse hermed. Loven er naturligvis blevet en god Foranstaltning for de paagældende Institutioner — det er ligetil —, bedre, end hvis man havde sat ned over een Kam. Men paa den anden Side maa jeg gentage, at en individualistisk Behandling i en Krisetid som denne tror jeg ærede Medlemmer maa være enig med mig i ikke er noget, man skal afvise for stærkt.

Endelig skal jeg gøre en Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Krag. Hvis man alvorligt vil noget andet, saa maa man lave Loven af 1. Maj 1933 om. Man kunde maaske sige, at det er en Skæbne, man paa adskillige Omraader synes at møde!

Thomsen: Jeg vil gerne benytte Lejligheden til at protestere mod en Udtalelse, som blev fremsat af det ærede Medlem Hr. Christmas Møller i Anledning af Viborg-Mødet. Naar det ærede Medlem i den Forbindelse talte om Vildskab, der gaar over Landet, er en Forklaring maaske paa sin Plads. Naar 15 000 sindige, lovlydige jyske Bønder sætter hinanden Stævne paa den Maade, søger efter Anvisning af den højtærede Indenrigsminister at „trampe haardt i Gulvet“, saa er Hensigten uden Tvivl den at sige til den danske Rigsdag: Vi er nok taalmodige, men der er dog Grænser for vor Taalmodighed, i snart 10 Aar har dansk Landbrug ventet paa Tilpasning, ventet paa, at der skulde gennemføres økonomisk Ligevægt mellem Erhvervene med det Resultat, at Uligevægten i Dag er mere fremtrædende end nogen Sinde tidligere. Som Baggrund for Demonstrationen i Viborg ligger den fortvivlende Kendsgerning, at der ud over Kronesænkningen i Fjor næsten intet effektivt er foretaget af Lovgivningsmagten hverken over for Landbrugskrisen eller over for og imod Arbejdsløsheden. Aarsagen til den Utilfredshed, der gør sig gældende, er, at Regering og Rigsdag tilsyneladende aldeles ikke magter den Opgave, vi er stillet over for. Forholdene forværrer sig Dag for Dag og er næsten uudholdelige for dem, som producerer Værdierne. Det er sikkert det Bud, som Viborg-Mødet har til den danske Rigsdag. Den Formuefremgang paa 600 Mill. Kr., som er konstateret fra i Fjor, tyder derimod paa, at Højfinans og Kuponklipperne hytter sig rigtig godt, de har sikkert aldrig haft bedre Kaar, end de har under denne Regering. Men det er som bekendt ikke den passive Kapitalist, der skaber Beskæftigelse. Skal Arbejdsløsheden modvirkes, maa det igen blive den aktive Producent, der fører an. Det er sikkert ogsaa det, som man fra Mødet i Viborg har tænkt at sige til os her inde paa Rigsdagen.

Er det nu Evnen eller er det Viljen, det skorter paa? Ja, hvis man vil holde sig til Sandheden, maa man svare, at det er desværre begge Dele; der er hverken Evne eller Vilje. Selve vort Pengesystem er umuligt og forældet; det, som tiltrænges, er faktisk en fuldstændig ny Indstilling over for